

liggende Lovforslag synes ved første Øjcast kun at være en besteden Fordring, idet der kun kræves 400 Kr. aarlig til 3 Skovridere, eller at den saakaldte 2den Klasse skal ophæves. I den staar der for Tiden 3, hvoraf den ene har, saa vidt jeg ved, 5, den anden 4, den tredje $3\frac{1}{4}$ Aars Tjeneste i sidste Lønningsklasse, og det kan gerne være nogle Aar endnu, inden de komme videre frem. Deres Alderstillæg regnes ikke for denne Klasses Vedkommende, det regnes først, naar de rykke op i 1ste Klasse, og saa er der endda 5 Alderstillæg. Med andre Ord, det varer 25 Aar derefter, inden de naa til Maksimumslønnen. Det er et Forhold, som vi ikke have paa andre Lønningslove end dem for Amtmændene, og saa har man jo ogsaa en Del Bestillingsmænd i Told- og Postvæsenet, som have saadanne 5-aarige Alderstillæg. Det forekommer mig dog, at hvis man overhovedet skal gøre en Forandring, burde man gaa over til det, som Underudvalget den Gang indstillede, nemlig at man ikke gjorde den Forandring, her foreslaas, men lod 2den Klasse blive staaende som hidtil, dog med den Forandring, at Alderstillægene regnedes fra den første Ansættelsesdag. Det forekommer mig ogsaa rigtigt, om man, som Indstillingen den Gang lod paa, kunde komme ind paa Salg af Skovridergaardene eller paa at bortforpagte dem, enten ved Embedsleddighed eller efter Indstilling fra vedkommende Skovrider efter en Plan for Vurderingen, som i Forvejen var godkendt af Rigsdagen. Det forekommer mig, at en saadan Foranstaltning maatte være heldig. Man har jo stadigt set Klager over, at Embedsmændene saa saa lidt ud af deres Jord, enten Grunden nu er den, at de ikke forstaa at drive deres Jord, eller den, at deres Tid optages saa meget af deres Embedsgering, at de ere nøbte til at forsømme deres Jords Drift, saa at de ikke kunne saa saa meget ud af den, som en Landmand ellers kan. Det sidste er sandsynligvis det, som nærmest er Grunden til, at de ikke saa det Udbytte af deres Tjenestejord, som de ellers maatte kunne faa. Jeg tror derfor, det vilde være ret heldigt, hvis man kom ind paa enten at sælge eller bortforpagte den saaledes, som Underudvalget har tænkt sig, mindst i to Kotationer, dog ikke ud over 15 Aar. Dernæst mener jeg ogsaa, at Spørgsmaalet om Frihøligernes Fornyelse og Vedligeholdelse bør tages op saaledes, at Staten faar sin Del efter en bestemt Grænse, og de vedkommende deres Del — man havde den Gang tænkt sig det saaledes som bestemt efter Bekendtgørelsen af 13de November 1872 — og endvidere, at Staten kunde hde Laan til Grund-

forbedringer af Embedsjorder eller til større Udgifter i Anledning af Vedligeholdelse af Bygninger. Pengene skulde laanes til $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente og 1 pCt. Afdrag, saa at de ville blive amortiserede i et Tidsrum af 46 Aar. Endelig var der ogsaa den Gang den Tanke oppe, at man kunde gaa over til at konvertere den stiftede Gæld. For to Aar siden var Gælden opgivet til saadan noget som 25,000 Kr. med et rundt Tal, og Ydelsene vare saadan noget som 7,4 pCt. af 24 Laan, deraf Renter 4 pCt. Afdragstiden var fra 6 Aar lige op til 28 Aar. Det vilde vistnok være en ikke ringe Lettelse, hvis man gik over til at konvertere disse Laan og fik Afdragstiden gjort længere end til 6 Aar, det bliver ellers en for stor Udgift for de vedkommende at udrede. Jeg vil altsaa ved denne Lejlighed tillade mig at spørge den højtærede Finansminister, hvorvidt han har noget imod at gaa ind paa de Tanker, der saaledes ere komne frem i Underudvalgets Indstilling, som findes i Rigsdagstidenden for 1893—94 Tillæg B. Sp. 2453—56, og som jeg er sikker paa, den højtærede Finansminister har gjort sig bekendt med.

Finansministeren (Lüttichau): Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, gjorde sig til Tolf for de Betragtninger, der ere komne frem i Beretningen fra Underudvalget i det Aar, da dette Lovforslag var til Behandling sidst, jeg tror det var i 1893—94. Jeg har gjort mig bekendt med denne Beretning, som jo ikke kom videre end til at blive oprykt i Rigsdagstidenden. Den daværende Minister kom ikke, lige saa lidt som Udvalget i sin Helhed, til at forhandle om Sagen. Det er jo nu saa, at enkelte af de Tanker, her ere fremkomne, forekomme mig at være i høj Grad værd at tage under Overvejelse, da de jo vise en Smødekomen mod Forstetaten, som denne paa Grund af sin noget vanskelige Stilling i Retning af Lønningsforhold i høj Grad kunde gøre Krav paa og eventuelt have stor Fordel af. Smid- lertid er der jo saa meget i denne Beretning, som kan gøres til Genstand for Forhandling, at jeg forbeholder mig at udtale mig nærmere om de enkelte Punkter, dersom det Udvalg, som jeg formoder vil blive nedsat, skulde komme til lignende Betragtninger, som de, der ere blevne fremsatte i den omtalte Beretning. Jeg skal saaledes nævne, at naar der i § 1 i denne Beretning er Tale om fast Ansættelse i Staten, vilde det jo i en vis Henseende være et stort Fremskridt for de paagældende Skovridere, idet der saa maatte regnes fra deres første Ansættelse som Assistenten eller Skovfogder, hvis de have